

FRIHERRE BERTEL GRIPENBERG

KENNEL BLACKWOOD

Svenska Pointerklubbens meddelandes intressanta enquête angående »de bästa hundarna» synes enligt brev från herr Redaktören utsträckts även till andra goda hundar än de av ägarna själva uppfödda — och i sådant fall kan även undertecknad ha några ord att säga. Det är nämligen så, att min lilla kennel icke varit någon egentlig uppfödarekennel, då jag för det mesta lagt an på att hålla hanhundar, vilka jag av många skäl avgjort föredrager. Några tikar har jag ju även ägt och även uppfött några valpkullar, men mina bästa hundar ha varit hanhundar av andras uppfödning.

Som den förnämsta stjärnan på mina jägarminnens ljusa himmel skall alltid min oförgätlige *Black Arrow* lysa. Oförliknelig syntes han mig i sin krafts dagar och ofördunklat skall hans minne stråla. *Black Arrow*, som känt fallen

efter den svarte stamfadern *Diarmid* och en brun och vit tik, Lady av Gammelgård, var uppfödd av min gamle under det röda upproret mördade vän Ernst W. Wahren, å vilkens gods Kiro gård jag den tiden hade mitt hem, och kom redan som liten valp i min ägo — bodde i mitt rum och var min ständige följeslagare och vän, både på jaktstigen och i vardagslivet. Därför uppstod också mellan oss ett nästan mänskligt förhållande av förståelse och intim vänskap, han var livhunden i all sin glans, den enda verkliga livhund jag någonsin haft och väl någonsin får. Ty andra plikter och strävanden ha dragit mig bort från Dianas fria vägar — om ock hjärtat fortfarande hänger vid dem, har jag dock ej mera samma obegränsade tid som då att ägna gudinnans tjänst.

Det var gyllene tider — den gyllene ungdomens förlorade tid!

Black Arrow var på sätt och vis ett kynologiskt unikum — han var den snabbaste pointer jag någonsin sett — men tillika också den uthålligaste. Det är ju två ting som anses icke kunna gå ihop — men det var dock så. Där han stormade fram i sin väldiga galopp, blevo andra hundar liksom stående på stället. Lugnt och jämnt gled han förbi dem, utan att öka takten, blott utsträckande galoppsprången litet längre. Det var den djupa, långa bogen, det enorma bröstdjupet, och det atletiska, muskelfyllda bakpartiet som möjliggjorde denna enastående galoppaktion. Jag har på spårnö (på slät is) uppmätt galoppsprång av åtta meters längd, tagna av gamle Arrow. Och då denna herkuliska galoppmaskin framdrevs av en brinnande själ, av en rasande vilja att flyga fram, kan man förstå att resultatet blev, vad det blev — en snabbhet som numera förefaller fantastisk, överklig. Han var en Eclipse, en Ormonde, en St Simon bland pointerar.

Vi jagade den tiden så gott som varenda dag, hela jakt-

tiden. Och sällan jagade jag med andra hundar, ehuru jag nog också ägde andra eller disponerade sådana — och goda nog. Men, som skalden säger:

Jag har kysst den bästa mun
och kysser aldrig flera —
den som har druckit ur Edens brunn
kan lipa åt madera.

Väl har jag sedan druckit ur andra brunnar, men samma rus ha de ej förmått skänka. Kanhända har ej heller själen mera varit lika mottaglig som då — i den fjärran strålände ungdomens underbara tid.

Ännu ett par ord om gamle Arrow som jakthund. Outtröttlig var han — en gång jagade han tjugu dagar av tjuguen, och det var fulla jakt dagar. Hans appell var kanske aldrig riktigt prima — det var för mycket stål i karaktären, och envis var han som arvsynnen. Men han förstod spelet, och skötte sig bra ändå. Hans näsa var skarp nog för att räcka till för den våldsamma farten; han stötte *nästan* aldrig. Men ett fel hade den svarte överdängaren: hans avancering var trög, han var svår att få fram, både på tryckande och löpande fågel. Dock — vad ville jag ej giva just nu för att äga hans like! Men det får jag väl aldrig — han var min önskehund, min »*chance of a lifetime*».

Må minnets eko klinga stolt kring graven där han bor!

En annan trotjänare, värd att nämna, är den ännu levande veteranen *Blackwood Rap R*, född i vännen Rafael Reinius kända kennel. Även Rap är en Diarmid-son, men vit och brun, vilken färg han ärvt efter sin mor, den bildsköna Ripa R. Väl var Rap aldrig Black Arrows like i kraft, fart och det där sensationella, odefinierbara som

1) FRIHERRINNAN HANNA GRIPENBERG MED JARGANY
OF PLAINS

2) JARGANY OF PLAINS

3) FRIHERRRE BERTEL GRIPENBERG APRIL 1918

kanske kunde kallas la gloire, — och dock var han i yngre dagar icke blott en god hund, utan en utmärkt hund, och en av de för fågeln farligaste hundar man kunde få se. Hans jaktlust var brinnande, farten opåklaglig, ehuru ej imponerande — men Raps speciella styrka låg i näsan, fågelbehandlingen och den märkvärdiga förmågan att finna fågel. I ett skenbart planlöst, men av stor erfarenhet och säker instinkt präglat sök gick han genom terrängen — från fågel till fågel — sökte han efter en enstaka fågel som han sett slå ner, tog han marken i små, täta, regelbundna slag som ofelbart förde till målet — och säkert som kompassen mot norr pekade hans nos mot fågeln. Hans avancering var djärv och rask, det var bara att följa med, ibland t. o. m. svårt att hinna med. Och skadskjutna löpare hade inga chanser att undkomma. De bästa proven på sin näsas skärpa brukade gamle Rap visa vid förföljandet av sådana löpare över kal, torr, vindpiskad terräng, såsom kortbeta-de vallar eller torra klippvallar, där den flyende raphönans lätta fjät just ej lämnar mycken vittring efter sig. Där var Rap en mästare som sökte sin like och jag har väl fällt mera fågel över honom än över någon av mina andra hundar, ty en hård och långvarig tjänst hade även han, och många gloriösa minnen från fält och mo, från mosse och urskog binda oss samman.

Nu är gubben Rap gammal, men ännu kokar det heta, envisa blodet, det fick jag se ännu senaste höst. Och en räcka lovande ättlingar föra hans blod vidare.

Husets senaste livhund är den svarta tiken Jargany of Plains, av den av rödbanditer mördade, store pointerentusiasten Thorsten von Wendts uppfödning. En snabb och eldig tik som går tills hon stupar — men ännu har hon ej hunnit förvärva sig sina stora företrädares meriter — — det är tungt att upptaga hjältars mantel. Dock är hon nog en av den rätta, svarta sorten — stål och eld, där hon

susar fram med vinden mellan tänderna — och kär som ett minne av den bortgångne uppfödaren, kamraten och vännen från hundrade jakter och mödor, fröjder och strapser.

17. I. 1919.

Bertel Gripenberg.

BLACKWOOD RAP R.